

[Bouet.]

ligheden til at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa en anden Gruppe Medborgere, der er lige saa daarligt stillede som Aldersrentenyderne, nemlig de private Pensionister, som har en Pensionsordning, enten gennem Statsanstalten, de forskellige Pensionsforsikringsanstalter eller de private Pensionskasser. Regelen er, at disse pensionsforsikrede — foruden at de selvfølgelig maa betale deres Skat og dermed altsaa er med til at bidrage til Aldersrenteordningen — betaler 6 pCt. af deres Løn til en saadan Pensionsordning, foruden at Arbejdsgiveren betaler et lignende Bidrag eller ofte en noget større Procent.

Disse Kasser og Anstalter er under Handelsministeriets og Forsikringsraadets Tilsyn. Beregningsgrundlaget er fastsat af disse Myndigheder efter ensartede Regler og kan ikke ændres uden Myndighedernes Samtykke. Der kan ikke, saaledes som Beregningsgrundlaget er fastsat, ydes noget Dyrctidstillæg til saadanne Pensionister, og man skal begynde i en meget tidlig Alder eller ogsaa betale en høj Præmie for at naa op paa 50 pCt. af sin Arbejdsindtægt. Der er derfor en hel Række Pensionister, som har en lavere Indtægt end Aldersrentenydernes; i saa Tilfælde kan de dog faa Indtægten suppleret op gennem Aldersrenteordningen. Men der er ogsaa mange, hvis Indtægt ligger lige over den Grænse, der betinger, at de kan faa nogen Aldersrente; disse Medborgere har ingen Ret til Brændselshjælp og kan ikke faa en Aldersrentebolig. De kan i det hele taget ikke faa Tilskud, af nogen som helst Art og er derfor meget daarligt stillede.

Der er for øvrigt ogsaa en anden Gruppe som er meget daarligt stillet. Det er den lille Formueejers, som gennem et langt Livs Sparsommelighed har opsparet sig en lille Formue, af hvis Rente han skal leve. Han har heller ingen Mulighed for at faa et Dyrctidstillæg eller at faa Dyrctiden ækvivaleret paa anden Maade.

Jeg kendte en gammel Smed, som gennem hele sit Liv havde været yderst sparsommelig og havde samlet lidt Penge sammen, for hvilke han havde købt sig et Hus. Han kom op paa Raadhuset til mig og vilde gerne have at vide, hvordan det kunde gaa til, at han nu, da han ikke kunde arbejde mere og havde henvendt sig til Socialkontoret, havde faaet den Besked, at han enten maatte optage et Laan i Huset og bruge disse Penge eller sælge Huset og bruge saa mange Penge, at hans Formue kom saa langt ned, at han var berettiget til at faa

Aldersrente. Han kunde aldeles ikke begribe, at Sparsommelighed skulde straffes paa den Maade. Han fortalte, at en Kollega af ham havde haft samme Vilkaar som han, men havde brugt alle Pengene, og han kunde faa Aldersrente. Jeg henleder ogsaa den højtærede Ministers Opmærksomhed paa disse Medborgere. Det har hidtil været saadan, at Hjælp til Selvhjælp har været anerkendt her i Landet. Hele vor Arbejdsløshedsforsikring bygger paa dette Princip, men for disse Grupper af Medborgere gælder Princippet altsaa ikke. Nu er det ganske klart, at det jeg her har omtalt ikke kan ordnes ved denne Lov. Jeg ser ogsaa af Bemærkningerne til Lovforslaget, at der af Ministeriet er nedsat et Udvalg til at fremkomme med Ændringsforslag angaaende Fradragsreglerne, og derved vil maaske nogle af disse Forhold kunne rettes. Men medens Græsset gror, dør Horsemor — og der var dog en Mulighed for, at den højtærede Minister ved en Undersøgelse og et andet Forslag kunde komme disse Medborgere til Hjælp. Jeg er imidlertid meget tilfreds med, at man vil tage Fradragsreglerne op til Revision. Derved imødekommer man et Ønske fra en lang Række Funktionsorganisationer, der i 1939 henvendte sig til Ministeriet med Ansøgning om en Ændring af disse Forhold.

De nuværende Aldersrentenydere er selvfølgelig glade for den Haandsrækning, de faar gennem det foreliggende Lovforslag, men Tilfredshed i Fremtiden er jo et andet Spørgsmaal, og det tror jeg — med det Kendskab jeg har til Aldersrentenydere, og det Kendskab man faar ved at læse Aldersrentenydernes Medlemsblad — ikke man opnaar ved at yde denne Hjælp i Øjeblikket. Der er da ogsaa af forskellige Talere, bl. a. fra Ministerens Side, givet Tilsagn om at tage dette Spørgsmaal op, men det er givet, at hvis man skal yde en saadan Hjælp til Aldersrentenyderne, at det virkelig kan siges, at de faar en anstændig Tilværelse, maa de Beløb, som nu medgaar til Aldersrente, forhøjes ganske betydeligt. For Tiden ligger Udgifterne for det offentlige til Invalide- og Aldersrente vel paa omkring 400 Mill. Kr., men skal man op paa det, som jeg vil kalde for en anstændig Aldersrente til de gamle — og jeg gaar ud fra, at de gamle i hvert Fald tænker paa en Pension i Forhold til den Indtægt, som Bunklasserne har i Staten og Kommunen — kommer vi nemt op paa 1 000 eller 1 200 Mill. Kr., og da melder det Spørgsmaal sig, hvor alle disse Penge skal komme fra.

I Øjeblikket ruller jo Millionerne, i